

S3361001 - PJ

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

K E N D E L S E

Afsagt den 30. september 2004 af Østre Landsrets 18. afdeling (landsdommerne Kallehauge, Henrik Waaben og Lene Sigvardt (kst.)).

18. afd. kære nr. S-3361-04:
Rigspolitichefen, afd. E
mod
A
Udl. nr. X
(f.d. 21. marts 1969)
(advokat Jan Birger Aarup, besk.)

A har køret kendelse afsagt den 16. september 2004 af Kriminalretten i Hillerød (sag nr. US 136/03), hvorved det i medfør af udlændingelovens § 37, jf. § 36, stk. 1, og stk. 5, er bestemt, at han, der har været frihedsberøvet siden den 24. januar 2003, fortsat kan frihedsberøves med frist til den 14. oktober 2004.

Kæremålet har været mundtligt forhandlet.

Det fremgår af sagen, at kærende indrejste i Danmark den 1. november 2000 og straks indgav ansøgning om asyl. Udlændingestyrelsen meddelte den 8. februar 2002 afslag på ansøgningen om asyl, og denne afgørelse stadfæstede Flygtningenævnet den 23. maj 2002. Udrejsefristen blev fastsat til 15 dage efter forkyndelsen. Den 24. juni 2002 blev kærende konstateret for-

svundet fra sit private indlogeringssted. Den 24. januar 2003 blev kærende i medfør af Dublin-konventionen tilbagetaget fra Sverige, hvortil han var indrejst ulovligt, og samme dag frihedsberøvet af politiet i medfør af udlændingelovens § 36, stk. 1, ligesom Flygtningenævnets afgørelse af 23. maj 2002 blev forkyndt for kærende. Kærende blev den 27. januar 2003 fremstillet i Kriminalretten i Hillerød, hvor frihedsberøvelsen blev kendt lovlig, og frihedsberøvelsen i medfør af udlændingelovens § 36, stk. 1, har været opretholdt siden da. Kærende har siden den 18. september 2003 tillige været frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, stk. 5.

Rigspolitichefen har oplyst, at kærende er afhørt 14 gange, hvorunder han er blevet gjort bekendt med sin forpligtelse til at udrejse af landet og til at medvirke til udrejsen, bl.a. ved at ansøge om rejsedokument, men udlændingen har på intet tidspunkt ønsket at medvirke.

A har blandt andet forklaret, at ægteskabet med hans herboende ægtefælle brød sammen omtrent samtidig med, at Flygtningenævnet den 23. maj 2002 nægtede ham asyl. Han tog herefter til Sverige, hvor hans bror bor, og opholdt sig hos ham, indtil han blev sendt tilbage til Danmark den 24. januar 2003, hvor det danske politi foretog anholdelse. Han har ikke siden været på fri fod. Han er ikke separeret eller skilt fra sin hustru. Hun besøger ham af og til. Hvis han bliver løsladt, vil han blive her i landet, hvis han føler sig ordentligt behandlet. Direkte forespurgt, som det er sket 14 gange tidligere, om han vil underskrive hjemsendelsespapirer, har kærende på ny afvist dette.

Landsrettens begrundelse og resultat:

Det må efter den praksis, som Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol følger, antages, at frihedsberøvelse kun er be-

rettiget, så længe udvisningsproceduren skrider fremad. Det forekommer tvivlsomt, om dette kan siges at være tilfældet, når kærende A fra første færd og vedvarende gennem 1 år og 8 måneder har nægtet at medvirke til hjemsendelse ved at modsætte sig underskrift af ansøgning om hjemrejsepapirer på den herværende iranske ambassade. Denne nægtelse af at medvirke må dog anses som en form for egen skyld, idet A herved har tilsidesat de lovregler, herunder udlændingelovens § 36, stk. 5, som fastlægger de pligter, en udlænding har, når han endeligt er pålagt at udrejse, som det har været tilfældet for kændes vedkommende siden Flygtningenævnet den 23. maj 2002 traf beslutning herom.

Det må dog i denne forbindelse tillægges vægt, at frihedsberøvelsen har varet så længe, at den for længst har passeret den grænse, der i lovens forarbejder beskrives som en "normalt relativt kortvarig" frihedsberøvelse. Selvom der hverken i bemærkningerne til lovforslaget eller i lovens ordlyd er angivet nogen absolut længste tid for frihedsberøvelse, må det dog være klart, at der ud fra proportionalitetshensyn er en grænse for, hvor længe frihedsberøvelse kan opretholdes.

Ved fastsættelse af en sådan grænse må der udøves et konkret skøn i hver enkelt sag. Henset til at formålet med udlændingelovens § 36, stk. 5, er at motivere den udviste til at medvirke, må man, når frihedsberøvelsen har varet i meget lang tid - her 1 år og 8 måneder - med føje stille spørgsmålstegn ved, om kændes modstand mod hjemsendelse til Iran kan overvindes ved yderligere frihedsberøvelse. Når myndighederne bliver klar over, at udsendelse ikke er mulig, skal frihedsberøvelsen efter Menneskerettighedsdomstolens praksis i henhold til EMRK art. 5 stk. 1 litra f under alle omstændigheder bringes til ophør.

Det må efter det, som Rigspolitiets repræsentant har oplyst, lægges til grund, at de iranske myndigheder, også efter intervention fra Udenrigsministeriets side via den danske ambassade i Teheran, har fastholdt, at man ikke vil modtage A, når han ikke selv ønsker at vende tilbage til Iran. Rigspolitiets repræsentant har bekræftet, at der ikke arbejdes med andre mulige løsninger på gennemførelse af udsendelsen end opretholdelse af frihedsberøvelsen for at formå kærende til at underskrive en ansøgning om at få udstedt hjemrejsepapirer.

Da der ikke er holdepunkter for at antage, at fortsat frihedsberøvelse vil formå kærende til at medvirke til hjemsendelse, og under hensyn til den tid, hvori kærende nu har været frihedsberøvet,

b e s t e m m e s :

Kærende A løslades.

(Sign.)

— — —
Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsrets kontor, den

P.j.v.